

Stind, saa har jeg en Indtægt af 4 Rbd., men vilde jeg mere mig paa anden Maade, f. Ex. leie en Vogn og kjøre i Dyrehaven eller deslige, saa skulde jeg give en næsten lignende Sum for den, og sammenligner jeg saa disse Fornøielse med hinanden, saa kan jeg ikke sige Andet, end at jeg har havt Fordeel ved at gaae paa Jagt. Men, som sagt, det er Noget som ikke lader sig afgjøre, det kommer an paa, hvad Værd man tillægger den Tid, man anvender dertil. Den ærede Rigsdagsmænd sagde tillige, at Wildtet gjorde meget større Skade, end dets Værdi var; det er heller ikke Noget, som i sin fulde Udstrækning kan gjælde; man har seet Exempler paa, at i Skove, hvor man har udryddet Rævene, have Musene taget en saadan Overhaand, at hele Strækninger ere blevne ødelagte af disse; jeg har selv været i en saadan Skov, og jeg skal endnu nævne Navnet paa den, for at man ikke skal troe, at det er Usandhed, jeg farer med, det var Marslev Skov ved Aarhus; der var hele store Strækninger i Skoven, hvor man kunde jage Venene hartad ned til Knæerne i Huller, som vare foranledigede ved, at Musene havde underhulet Skovgrunden. Derfor kan man heller ikke sige, at alle Slags Wildt gjør stor Skade i Skovene; desuden naar Wildtstanden ikke er for stor, saa er der ikke nogen stor Fare for, at det skulde ødelægge Skovene. Jeg har været i mange Skove, hvor der er baade Raavildt og tildeels stort Wildt, og jeg har været i andre Skove, hvor jeg slet intet Wildt har fundet, men hvor Dyrtarten dog slet ikke var mere frodig end i de andre. — Der er ingen Regel uden Undtagelse, og, holder man en saadan Masse Dyr i Skovene, at de ikke kunne faae Føde, paa anden Maade, ja, saa ødelægge de Træerne. Med alt dette saa skal jeg stemme for, at Loven kan komme til yderligere Behandling, for der at modtage de Ændringer, som den muligen kunde trænge til.

M. Sørensen. Ja, min ærede Nabo, som nys havde Ordet (Hjerrild), er jo en Mand, kan man høre, som holder af Jagten, og ikke alene af Jagten, men som mener, at man meget godt kunde blot snakke sig fra den Skade, som Wildtet og Jægerne anrette paa Jordbrugers Jord og Afgrøde, og den Ret, som kunde være

for Jordfæsteren til at frede om sin Jord og Afgrøde, den, kunde man høre, var i hans Dine ikke for Noget at regne, og for Intet at regne imod den Fornøielse, som det skulde være for vedkommende Jagtberettigede at kunne overfare alle Andres Marker. Hvad han anførte om Jagtretten eller den Jagtfaellig, som fremkom efter Salget af Kongelige Godser og efter Salget af private Godser, da er den historiske Sandhed paa mange Steder aldeles derimod; thi saavel paa Goldberghuus Slotsgodser som paa Skanderborg Slotsgodser fulgte Jagten med Eiendommene, som Bønderne tilkjøbte sig, og man har i flere Mandts Minde ikke der kunnet erindre sig at have havt anden Jagtret end den, som Selveierbønderne sammesteds have og udøve. Ligeledes fulgte Jagtretten paa private Godser i Jylland med Salget af Fæstegodsset til Bønderne, saa at der ikke blev nogen Jagtfaellig, siden det fandt Sted, thi Jagten fulgte med Eiendommen. Det foreliggende Lovudkast er saaledes affattet, at, hvor det Forbehold, som er sleet i enkelte Tilfælde, at Jagtretten ikke fulgte med Eiendommen, at den nu der skulde lade sig afløse saaledes, at den, som er Eier eller Arvefæster, skulde kunne faae Jagtret til den samme Eiendom, hvoraf han er i Besiddelse; men derimod skulle alle Fæstere, Jordbrugere, Leiere og Forpagtere ikke kunne faae denne Ret til at jage og fhyde Wildtet paa deres Jordlodder. — Man siger det er Eiendomsretten som Jagtretten tilhører; men maa jeg spørge: tilhører da ikke Eiendomsretten saaledes enhver Jordbruger, at den Jordafgrøde, han frembringer, er hans virkelige Eiendom? Det er vistnok Noget, man ikke kan nægte; men hvorledes kan man da tillade, at han skal taale, at denne Eiendom kan ruineres for ham, eller beskadiges for ham i større eller mindre Grad; han skal ikke alene taale, at det kan skee, men at det vil skee og skeer, og ovenpaa skal han tage imod den Erstatning, som en Lov vil tilkjende ham. Jeg mener, at, naar man indrømmer ham Eiendomsret til sin Jord's Afgrøde, eller til Avlen paa den Jord, hvoraf han er Bruger, og han skal taale en saadan Medfart, at han først skal lade Noget beskadige for sig, og dernæst modtage Noget som en Erstatning, da er der den meest uhyre Forskjel